DISCIPLINE
spirituale

ghid devoțional
pentru grupurile mici

Disciplinele Spirituale

Ghid de studiu

2022

Disciplinele spirituale, Ghid de studiu
© Biserica Baptistă Metanoia Arad, 2022
Str. Tribunul Dobra nr. 8
www.bisericametanoia.ro

Calendar de studiu
Disciplinele spirituale 2022

Săptămâna	**Lecția**	**Disciplina**
25.04 - 01.05	–	*Introducere*
02.05 - 08.05	1	Hrănirea din Cuvânt
09.05 - 15.05	2	Rugăciunea și postul
16.05 - 22.05	3	Mărturisirea
23.05 - 29.05	4	Slujirea
30.05 - 05.06	5	Discernământul spiritual
06.06 - 12.06	–	***Sărbătoarea Cincizecimii***
13.06 - 19.06	6	Simplitatea
20.06 - 26.06	7	Închinarea

Introducere la studiul disciplinelor spirituale

Viața cu Dumnezeu este o viață specială, care impune o dedicare constantă și intenționată față de cunoașterea și aplicarea voii lui Dumnezeu pentru noi (Rom. 12:1-2). Însă, pe de-o parte, suntem șocați de superficialitatea pe care o detectăm în gândirea și comportamentul unor credincioși de lângă noi. Incapacitatea lor de a analiza corect unele situații mai complexe, luarea deciziilor greșite, neputința de a se elibera din anumite patimi - sunt doar câteva semne ale imaturității spirituale și morale. Pe de altă parte, trebuie să recunoaștem că astfel de simptome se găsesc, episodic, chiar la creștinii aflați de mulți ani pe calea credinței. Deși ar trebui să gândească și să acționeze ca niște adulți spiritual, sunt surprinși comportându-se imatur (vezi și exemplul biblic pe care îl avem în cazul galatenilor).

Ce este de făcut? Pe baza modelelor biblice, avem convingerea că, indiferent de vârstă sau de numărul de ani petrecuți în credință, disciplinele spirituale trebuie să fie o parte invariabilă în viața fiecărui creștin. Motivați de acest adevăr, ne vom dedica următoarele săptămâni studierii acestor discipline.

Aceste discipline, îndeletniciri sau activități spirituale sunt mijloace ale harului divin puse la îndemâna tuturor creștinilor de Duhul Sfânt pentru echipare spirituală. În sens metaforic, putem spune că ele funcționează ca niște canale prin care curge hrana duhovnicească ce face posibilă creșterea duhovnicească. Disciplinele nu au viață în ele însele, dar practicarea lor ne pun în mijlocul unui „râu dătător de viață” care alimentează sufletul nostru cu vitalitatea și prospețimea după care el tânjește.

Fiecare domeniu din viața spirituală în care ne dorim schimbare sau creștere necesită intrinsec disciplină. Prin comparație, marii

campioni sportivi au fost supuși unui program aspru și riguros prin care au urmărit să-și îmbunătățească performanțele sportive (cf. 1 Cor. 9:24-25). Marii cercetători și inventatori au fost atenți și consecvenți să-și crească constant înțelegerea asupra fenomenelor fizice sau chimice cu care lucrau pentru a-și perfecționa experimentele. Tot așa, în domeniul spiritual, creștinii trebuie să fie la fel de riguroși ca niște sportivi și la fel de consecvenți ca niște cercetători dacă vor să-și întărească viața spirituală.

Avem nevoie de discipline spirituale nu de dragul disciplinelor, ci de dragul a ceea ce aceste discipline pot realiza: maturizarea spirituală. Această maturizare nu înseamnă să ajungem într-un fel de stare rece, searbădă și abstractă în care nu se mai întâmplă nimic plăcut sau exaltant spiritual. Dimpotrivă, maturizarea spirituală este acea stare de libertate în Cristos în care trăim din plin bucuria unei relații profunde în prezența lui Dumnezeu prin puterea transformatoare a Duhului Sfânt. Astfel, pe măsură ce o valorificăm, ne-o dorim tot mai mult. Iată cum disciplinele spirituale sunt fundamentale creșterii spirituale, întrucât ne mișcă în direcția voii lui Dumnezeu prin puterea Duhului Sfânt pentru a ne bucura de harul eliberator al Mântuitorului și Domnului nostru Isus Cristos!

Ne vom feri, desigur, să practicăm aceste îndeletniciri duhovnicești ca un soi de activism religios, doar ca să ne liniștească conștiința. Ele nu sunt activități pe care să le practicăm pentru a bifa o listă de reguli care să ne facă să ne câștigăm o neprihănire proprie. Ele sunt valoroase nu pentru transpirația pe care o smulg de pe frunțile noastre, ci pentru beneficiile multiple pe care le aduc sufletului nostru.

Pe parcursul acestui studiu vă invităm alături de noi pentru a înțelege mai bine ce sunt disciplinele spirituale, de ce sunt importante pentru viața lăuntrică și cum anume le putem integra ca să ajungem „la starea de om mare, la înălțimea staturii plinătății lui Cristos” (Efes. 4:13).

În studiul nostru am ales să privim la șapte discipline elementare pentru viața de credință. Deși lista disciplinelor spirituale este variată și lungă, noi am ales să ne rezumăm la studierea acelor discipline care sunt necesare și benefice pentru credincioși indiferent de vârstă sau de anii petrecuți în biserică. Ne rugăm ca Dumnezeu să facă folositor în viețile noastre acest studiu!

Notițe:

Lecția 1

Hrănirea din Cuvânt

Hrănirea din Cuvânt necesită cunoașterea, înțelegerea și împlinirea Lui

„Ca nişte copii nou-născuţi, să doriţi laptele duhovnicesc cel curat, pentru ca prin el să puteţi creşte spre mântuire”.

1 Petru 2:2

I. Explicarea lecției

Vechiul și Noul Testament, Biblia, este Cuvântul scris din partea lui Dumnezeu pe care trebuie să-l cunoaștem pentru că este mijlocul prin care a ales Dumnezeu să prezinte omenirii revelația Sa. Prin urmare, cunoașterea Scripturii este o condiție necesară pentru creștere și maturizare în viață creștină.

Un credincios dedicat lui Dumnezeu va citi Cuvântul lui Dumnezeu pentru a-L cunoaște pe Dumnezeu, pentru a-I înțelege voia și pentru a o împlini. În felul acesta ne putem hrăni sufletele ca să putem progresa în viața de credință către scopul final al mântuirii noastre.

1. Cunoașterea și aplicarea Scripturii este condiția necesară pentru viața creștină normală

După darea Legii, Moise a spus: *Puneţi-vă la inimă toate cuvintele pe care eu vi le-am rostit astăzi, astfel încât să porunciţi copiilor voştri să păzească şi să împlinească toate cuvintele acestei Legi. Căci nici un cuvânt nu este fără însemnătate, ele sunt viaţa voastră. (Deuteronom 32:46-47).*

A pune la inimă ceva implică să avem o astfel de dragoste și dorință după acel lucru, încât să ne conducă la o hotărâre puternică de a face orice efort posibil pentru a-l obține; și aceasta ar trebui să fie dorința permanentă din inimile noastre, în ceea ce privește cunoașterea lui Dumnezeu și a voii Lui, așa cum este ea revelată în Cuvântul Scripturii. Pentru un ucenic al lui Cristos însușirea Cuvântului biblic nu este opțională, ci un deziderat pentru împlinirea căruia trebuie să alocăm timp și energie.

2. Cunoașterea Scripturii implică citirea și asimilarea ei în mod regulat și sistematic.

Cunoașterea Bibliei este o disciplină spirituală, ceea ce înseamnă că trebuie să fim disciplinați în modul în care o abordăm. Primul pas este dorința de a o citi. Dacă nu avem această dorința trebuie să cerem ca Dumnezeu să ne-o dea. În 1 Petru 2:2 citim: *Ca nişte copii nou-născuţi, să doriţi laptele duhovnicesc cel curat, pentru ca prin el să puteţi creşte spre mântuire.*

Apoi, este necesar să găsim un timp în programul nostru zilnic pentru a citi Scriptura și să facem din această activitate o prioritate. Mai mult, este bine să găsim pe cineva care să ne tragă la răspundere privind respectarea acestui program. Este benefic și de ajutor să dăm socoteală de acest lucru în cadrul grupului și să ne susținem unii pe alții în respectarea angajamentelor asumate de a ne însuși Cuvântul lui Dumnezeu.

3. Scopul asimilării și împlinirii Cuvântului este progresul în cunoașterea lui Dumnezeu și creșterea în asemănarea cu Cristos, pe de o parte, corelat cu echiparea pentru slujire, pe de altă parte.

Biblia ne arată caracterul lui Dumnezeu. În fiecare secțiune a Bibliei, vedem sfințenia, imuabilitatea, credincioșia, plinătatea de har și dragoste a lui Dumnezeu. În același timp, Scriptura este principala resursă pentru echiparea creștinului în vederea slujirii. Apostolul Pavel îi spune lui Timotei că Scriptura este *de folos*

pentru a învăța, pentru mustrare, pentru îndreptare și pentru a instrui în dreptate. Versetul următor spune că acest lucru duce la instruirea și echiparea *pentru orice lucrare bună.* 2 Tim. 3:16–17.

Dar pentru ca să se realizeze acest lucru este necesar să citim cu seriozitate Cuvântul lui Dumnezeu, cu intenția de a-l pune în practică, știind că va însemna ajustări ale atitudinilor și comportamentului nostru. Ne aflăm, așadar, în fața întrebării: „Citim cu regularitate Cuvântul lui Dumnezeu și, dacă da, îl citim cu scopul de a-i urma învățătura, indiferent de cost?"

Sunt multe scuze pe care le invocăm ca să nu citim Scriptura. Din păcate *efectele* sunt evidente:

a. Nu ne putem dezvolta darurile cu care am fost înzestrați și nu reușim să folosim potențialul maxim în slujire.
b. cConduita zilnică a credincioșilor în afaceri, muncă sau acasă nu corespunde modului în care ar trebui să trăiască un creștin, afectând uneori dramatic mărturia evangheliei.
c. Nu în ultimul rând, ignorarea Scripturii produce îndepărtarea unor biserici de la adevăr și avem atâtea exemple (teologia liberală, evanghelia prosperității, etc.).

Este o realitate faptul că mulți creștini nu citesc Biblia. Ca urmare, nu pot atinge scopul pentru care ea ne este lăsată și pierd beneficiile pe care citirea și asimilarea consecventă a Cuvântului le produce. Presiunile vieții moderne pot fi învinuite, dar cauza se află în inimile noastre. Să ne hotărâm să asimilăm Cuvântul lui Dumnezeu cu ambiția de a căuta să-I plăcem Lui și de a trăi „cu evlavie în Cristos Isus". Numai atunci putem pune Scriptura în practică și putem fi „pe deplin echipați pentru orice lucrare bună".

În final, e important de observat că nu suntem singuri în încercarea de a înțelege și a aplica Cuvântul lui Dumnezeu în viața noastră. Dumnezeu ne-a trimis Duhul Lui (Ioan 14 :16-17), care ne vorbește, conducându-ne și călăuzindu-ne în tot adevărul (Ioan 16.13). Duhul Sfânt ne va conduce cu credincioșie în voia lui

Dumnezeu, determinându-ne întotdeauna să facem ceea ce este în acord cu învățătura Cuvântului.

Prin urmare, să ne facem partea, adunând Cuvântul în inima noastră și ascultând de Duhul Sfânt, în timp ce El face Cuvântul să aducă roade în viața noastră.

II. Întrebări/ Discuții în grup

Parafrazând cuvintele lui Isus din Ev. după Matei, putem spune că: *„Biblia este menită să fie pâine pentru hrană zilnică, nu prăjitura care se servește la ocazii speciale."*

Întrebarea 1: Cât timp petreci în medie, săptămânal, în citirea și aprofundarea Sfintei Scripturi, Biblia?

Întrebarea 2: Fii sincer și identifică-ți motivele sau scuzele pe care le ai tu pentru ca să nu petreci timp în Cuvânt. Dacă crezi că te ajută, împărtășește cu ceilalți răspunsul tău și propune-ți să te disciplinezi în acest sens.

Întrebarea 3: Cum stai cu memorarea Scripturii? Notează câteva referințe de versete pe care le poți cita din memorie.

III. Exerciții aplicative

1. Stabilește-ți un timp de 15-20 de minute în cursul fiecărei zilei pe care să îl aloci citirii Cuvântului. Obiectivul urmărit nu trebuie să fie lungimea pasajului, ci reținerea informației și învățăturii din acesta (principii aplicative, idei).

Cum să citești Cuvântul lui Dumnezeu?

Roagă-te! Înainte de a începe, cere-i lui Dumnezeu să-ți vorbească.

În mod constant și ordonat. Rezistă impulsului de a citi la întâmplare. Citește câte o carte pe rând.

Fii deschis. Pleacă de la premisa că Dumnezeu vrea să-ți vorbească și fii atent și deschis la vocea Lui.

Meditează. Persistă asupra textului, nu trece repede peste el. Savurează cuvintele. Recitește-le. Gândește-te la ceea ce ai citit și cum ți se poate aplica ție: încurajări, mustrări, porunci de împlinit, avertismente, etc.

Fii împlinitor. Citește întotdeauna cu mentalitatea: „voi face tot ceea ce mă învață textul citit".

2. Citește și meditează la următoarele pasaje din Scriptură care prezintă scopul și importanța Cuvântului lui Dumnezeu în viața credinciosului:

- 1 Tesaloniceni 2:10-13
- Coloseni 3:12-17
- Iacov 1:19-25
- Deuteronom 30:11-14; 32:45-47
- Ps. 119:97-105
- 2 Timotei 3:12-17
- Efeseni 6:10-17

3. Memorează versetele cheie (care ți se par cele mai importante), din pasajele de mai sus.

Notițe:

Lecția 2
Rugăciunea și postul

I. Explicarea lecției

Rugăciunea

Dintre toate disciplinele spirituale, rugăciunea este aceea care ne conduce la o comuniune continuă cu Tatăl. Rugăciunea adevărată dă viață, dar și schimbă viața. A te ruga înseamnă că ai și disponibilitatea de a te schimba. Rugăciunea e calea principală folosită de Dumnezeu pentru a ne transforma. Marele misionar William Carey spunea: „Rugăciunea – tainică, stăruitoare, plină de credință – stă la baza evlaviei".

Rugăciunea implică și o transformare a dorințelor noastre în conformitate cu voia lui Dumnezeu, o înțelegere a voii Lui Dumnezeu pentru a nu fi în postura despre care citim în Iacov 4:3.

Parcurgând Scriptura observăm că toți cei care au umblat cu Dumnezeu au considerat rugăciunea cea mai importantă activitate din viața lor. Pe Domnul Isus îl observăm deseori că se retrage pentru rugăciune (vezi Marcu 1:35). Daniel nu-și schimbă programul rugăciunii nici măcar atunci când acesta e declarat ilegal de către împărat (Daniel 6:10). La începuturile bisericii, apostolii au considerat că trebuie să-și concentreze eforturile în vestirea Cuvântului și în rugăciune (FA 6:4), iar celelalte să le lase pe seama altora.

Ulterior, în istoria Bisericii, oamenii mari ai lui Dumnezeu accentuează importanța rugăciunii prin rutina zilnică a vieții lor. „Am atât de multe de făcut", spunea Martin Luther, „încât nu pot începe ziua fără să petrec trei ore în rugăciune". Iar John Wesley își petrecea zilnic două ore în rugăciune pentru că credea că „Dumnezeu nu acționează decât ca răspuns la rugăciune"

Pe paginile Scripturii găsim menționate cel mai des rugăciuni individuale (vezi Matei 14:23), dar avem și mențiuni ale rugăciunilor comune (FA 1:14, 2:42).

Scriptura oferă o mare libertate rugăciunii: o poate face oricine (copii, împărați, femei, bărbați, ofițeri…), nu ține de un loc specific (în natură, într-o cameră, în temple, în pat, pe munte…), nu ține de un anumit moment al zilei (dimineața sau seara), nu impune o poziție specifică a corpului (în genunchi, în picioare, cu mâinile ridicate, așezat). Pe de altă parte Scriptura creionează modul în care trebuie să ne rugăm:

- Cu credință – Marcu 11:24
- În numele lui Isus – Ioan 14:13
- Conform voii Lui Dumnezeu – 1 Ioan 5:14-15
- Tot timpul – 1 Tes 5:17
- Plini de încredere – Evrei 4:16
- Cu insistență – Luca 18:1
- Ajutați de Duhul Sfânt – Rom 8:26

Nu în ultimul rând, putem observa că rugăciunea are 3 aspecte:

1. Rugăciunea de glorificare a caracterului lui Dumnezeu
2. Rugăciunea de mulțumire
3. Rugăciunea de cerere adresată lui Dumnezeu

Primele două aspecte ne ajută să înțelegem caracterul lui Dumnezeu, pentru ca mai apoi cererile noastre să fie acordate la voia și caracterul lui Dumnezeu.

Rugăciunea, ca orice disciplină spirituală implică un process continuu de învățare și de păstrare în tiparul nostru de viață.

Postul

Postul, în esență, înseamnă abținerea de la hrană în scopuri spirituale. Prin urmare, nu trebuie să-l confundăm cu greva foamei sau cura de slăbire. De asemenea, trebuie să precizăm de la început că postul nu este o disciplină exclusiv creștină, ci toate religiile lumii îi recunosc importanța.

Scopul postului nu este să obținem avantaje de la Dumnezeu, nici ca să ne dovedim maturitatea noastră spirituală, ci scopul postului este să ne concentrăm asupra lui Dumnezeu. Noi, asemeni proorociței Ana (Luca 2:37), trebuie să „slujim lui Dumnezeu cu post". Orice alt scop trebuie subordonat lui Dumnezeu. Ca și grupul din Antiohia, trebuie să punem împreună „postul" și "slujirea Domnului" (F.Ap. 13:2). Dacă postul nostru nu este dedicat lui Dumnezeu (Zah. 7:5) atunci el este fără valoare, oricare ar fi alte beneficii (fizice, profunzimea în rugăciune, discernământul spiritual). Toate acestea nu pot înlocui comuniunea cu Dumnezeu ca element central al postului nostru.

Postul ne reamintește că trăim „cu orice cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu" (Mat 4:4), că Dumnezeu, nu hrana, ne susține viața. Prin urmare, a ține post nu înseamnă atât a ne abține de la mâncare, cât a ne ospăta din Cuvântul lui Dumnezeu. Am putea zice că un astfel de post e de fapt un ospăț.

Postul ne ușurează menținerea unui echilibru bun în viață. Ne ajută să vedem că nu trebuie să dăm prioritate lucrurilor neesențiale din viața noastră. Pavel spune „Mă port aspru cu trupul meu și-l țin în stăpânire" (1 Cor 9:27). Asterius, un episcop grec din sec IV, a spus că postul are grijă să nu lase stomacul să fiarbă ca un ceainic, stânjenind astfel sufletul.

Chiar dacă scopul principal al postului este focalizarea asupra lui Dumnezeu, noi putem avea și alte obiective:

1. Puterea în rugăciune (Neemia 1:4, Daniel 9:3, FA 13:3)
2. Căutarea călăuzirii (FA 14:23)

3. Exprimarea durerii (Jud 20:26)
4. Căutarea protecției și eliberării (Estera 4:16)
5. Mărturisirea pocăinței și întoarcerea la Dumnezeu (Iona 3:5-8)
6. Smerirea înaintea Domnului (1 Împ 21:27-29)
7. Preocuparea pentru lucrarea lui Dumnezeu (Dan 9:3)
8. Împlinirea nevoilor altora (Isa 58)
9. Biruință asupra ispitelor și consacrarea înaintea lui Dumnezeu (vezi Mat 4:1-11)

În Scriptură nu găsim explicit o poruncă pentru practicarea postului, ci mai de grabă ni se spune cum trebuie și cum nu trebuie să fie postul. Totuși, atunci când practicum postul având motivația corectă, avem certitudinea că Dumnezeu ne va binecuvânta, dar o va face în cel mai bun mod, chiar dacă nu va fi cel care noi ni-l doream.

II. Întrebări/ Discuții în grup

Întrebarea 1: Citește Matei 6:9-13, o rugăciune care o știm din copilărie. Domnul Isus le spune ucenicilor că acesta e un model de rugăciune. Extrage din acest pasaj liniile principale ale unei rugăciuni după placul lui Dumnezeu

Întrebarea 2: Alege 2-3 rugăciuni din Biblie și citește-le de mai multe ori. Scrie câteva lucruri din aceste rugăciuni care-ți sunt folositoare pentru timpul tău de rugăciune.

Întrebarea 3: Gândește-te la experiențele tale în urma rugăciunii sau postului. Povestește celor din grup una care a rămas pentru tine un „stâlp de aducere aminte”

Întrebarea 4: Cum crezi că ar trebui să aibă loc în Metanoia unirea în rugăciune și post? Discutați și notați ideile concrete.

III. Exerciții aplicative

Rugăciune: Alege o oră la care în următoarele 30 de zile te vei ruga timp de minim 5 minute.

Post: Alege o zi a săptămânii în care vei ține post în următoarele 3 luni.

Variante de post:

1. Renunți la una din mese ;
2. Renunți la 2 mese (post de 24 h):
    a. renunți la mic dejun și prânz;
    b. renunți la cină și următorul mic dejun;
3. Renunți la 3 mese (post de 36 h).

* Înainte de ziua de post recitește de fiecare data măcar textul din lecție cu privire la post.

Notițe:

Lecția 3
Mărturisirea

Cercetează-mă, Dumnezeule, și cunoaște-mi inima! Încearcă-mă și cunoaște-mi gândurile! Și vezi dacă este vreo cale rea în mine, și du-mă pe calea veșniciei! (Ps.139:23-24, traducerea TBS)

I. Explicarea lecției

Nicio carte nu condamnă păcatul mai mult decât Biblia, dar nicio altă carte nu are rezolvare ca și ea.

Mărturisirea presupune o destăinuire, o recunoaștere, o dezvăluire a păcatului și prezentarea lui înaintea lui Dumnezeu pentru a cere iertare. Totuși, dacă am păcătuit împotriva fratelui meu, tot Biblia mă îndeamnă mai întâi să imi cer iertare și să-mi refac relația cu el înainte să-I cer iertare Tatălui.

Cuvântul „mărturisire" din 1 Ioan 1:19 tradus din limba greacă (homologeo) înseamnă „a spune același lucru" sau „a fi de acord". A mărturisi păcatele noastre este a spune același lucru despre păcatul meu așa cum Dumnezeu o face: că este păcat și că păcatele noastre au fost iertate și spălate în sângele Domnului Isus Hristos. Când am păcătuit, adevărata mărturisire este a fi de acord cu adevărul lui Dumnezeu, exprimând recunoștința față de El pentru realitatea iertării în Hristos. Mărturisirea este un răspuns pozitiv la ceva ce Dumnezeu a făcut deja, este verbalizarea credinței noastre în bunătatea Lui și recunoașterea dependenței de El.

Autoexaminarea – primul pas pentru o mărturisire reală și eficientă

Autoexaminarea sau cercetarea este un exercițiu important pentru viața spirituală, dar de care majoritatea dintre noi ne ferim. Ne-am obișnuit să trăim superficial, să trecem grăbiți de la o activitate la

alta, și nu ne luăm timp să ne analizăm viața în raport cu standardele lui Dumnezeu.

Ne simțim copleșiți de fragilitatea noastră, de lipsa valorii de sine, de incapacitatea de a ne prioritiza viața, și nu accesăm puterea Duhului Sfânt, care vindecă și transformă.

Autoexaminarea implică o ***decizie intenționată*** prin care îi permitem lui Dumnezeu să ne cerceteze toate aspectele vieții. Suntem conștienți că avem nevoie de disciplinare, îndreptare, iertare, cu scopul de a crește „la starea de om mare, la înălțimea staturii plinătății lui Hristos" (Efeseni 1:13), trăind o viață care Îl onorează pe El.

Cercetarea presupune *în primul rând* o expunere la **Cuvântul lui Dumnezeu**, prin care El mi se descoperă, prin care înțeleg sfințenia Lui, principiile Lui, valorile Lui, dar și voia Lui pentru mine. *În al doilea rând,* **presupune un** canal de comunicare și comuniune cu Dumnezeu și anume **rugăciunea**, cu scopul fundamental ca El să-mi descopere lucrurile ascunse ale inimii, să-mi transforme caracterul și temperamentul într-un mod în care să reflect slava Lui.

Câteva sugestii practice:

- Dacă vrei să ai un timp de autoexaminare eficient, fii proactiv. Pune-ți timp deoparte și nu aștepta până când agenda ta încărcata se va elibera.
- Începe timpul tău de autoexaminare cu o rugăciune de cercetare. Psalmul 139 este o rugăciune foarte potrivită pe care poți să o personalizezi.
- Fii sincer și trece în revistă toate momentele principale ale zilei/săptămânii: timpul în familie, întâlnirile cu alții, evenimentele semnificative de la locul de muncă, inclusiv practicile tale spirituale (mersul la biserică, grupul mic, slujirea ta sau alte evenimente legate de viața bisericii).

- Lasă-l pe Dumnezeu sa îți deschidă inima pentru situațiile care au nevoie de îndreptare sau mustrare, dar și pentru dragostea Lui care îți vorbește, te îndrumă, sau care îți arată ceva nou despre El.

Dacă am îndeplinit autoexaminarea conștiinței noastre, **al doilea pas este mărturisirea**, care are și o componentă comunitară.

Între creștini se manifestă o tendință mai puțin sănătoasă: ne este mult mai ușor să ne mărturisim păcatele lui Dumnezeu în privat, sau să facem o mărturisire generală ca parte a unui serviciu de biserică. Însă ne este mult mai greu să ne mărturisim păcatele ascunse, egoismul direct în fața partenerului nostru, gelozia în fața unui prieten, lipsa de răbdare în fața copiilor noștri, agresivitatea în fața colegilor de munca ș.a.m.d.

Un lucru îl știm cu siguranță: dacă ne mărturisim păcatul înaintea lui Dumnezeu, dar nu și înaintea fraților (prieten de încredere, grup mic, mentor spiritual), în viața noastră nu se va produce prea multă transformare spirituală reală.

O transformare reală presupune o schimbare interioară produsă de Duhul Sfânt (sub influența Cuvântului, a rugăciunii și a comunității), o schimbare a inimii prin care Dumnezeu ne crește capacitatea de a-L iubi pe El și pe oamenii de lângă noi. În felul acesta, mărturisirea devine o disciplină asumată, nu impusă.

Când ne mărturisim păcatele unii altora, se întâmplă două lucruri: nu vom mai fi atât de înclinați să păcatuim în același fel în viitor (păcatul va părea mai puțin atractiv) și suntem eliberați de sentimentul de vinovăție. „Incapacitatea noastră de a accepta realitatea iertării este motivul pentru care Dumnezeu ne-a lăsat practica mărturisirii. Mărturisirea este un ajutor pentru vindecarea noastră.” (John Ortberg)

Îndemnul Scripturii este foarte clar: „Mărturisiți-vă unii altora păcatele și rugați-vă unii pentru alții ca să fiți vindecați. Mare putere are rugaciunea fierbinte a celui neprihănit.” (Iacov 5:16).

Sugestii practice:

- Cere iertare lui Dumnezeu (1 Ioan 1:9) și fi sigur de iertarea Lui și de puterea Sa de a te îndruma pentru a face pași înainte înspre transformarea caracterului tau.
- Ia o hotărâre de a evita păcatul. Pocainţa este mai mult decât o trăire emoțională, este un regret adânc, o aversiune față de păcatul comis, o acțiune voită.
- Multumește-I lui Dumnezeu pentru familie, comunitate și eliberarea pe care ți-a oferit-o prin jertfa Fiului Său.
- Caută prietenia spirituală: caută un prieten sau un mentor în fața căruia te simți liber să-i mărturisești păcatul și care nu va părea surprins sau contrariat de ceea ce aude, care nu se consideră superior, care știi că te va asculta cu înțelegere și acceptare.

II. Întrebări/ Discuții în grup

Întrebarea 1: Când a fost ultima dată când ai avut un timp de autoexaminare/cercetare? Cum ai procedat – ai fost specific, sau general?

Întrebarea 2: Care au fost domeniile/păcatele din viața ta în care te-ai simțit provocat de Duhul Sfant că ai nevoie de transformare?

Întrebarea 3: Te simți confortabil să îți mărturisești slăbiciunile în fața unui alt credincios (mentor spiritual, prieten apropiat, membru din grupul tău mic, sau altă persoană ? Dacă da, de ce da, dacă nu, de ce nu?

Întrebarea 4: La nivel personal, crezi că autoexaminarea și marturisirea sunt importante? Ce vei face să le implementezi ca și discipline spirituale în viața ta?

III. Exerciții aplicative

1. Alege o zi din saptamană pentru a te autoexamina din punct de vedere spiritual. Notează lucrurile pe care Dumnezeu vrea să le schimbi în viața ta și stabilește-ți ce vei face în mod concret ca să te schimbi.

2. Găsește o persoană de încredere (mentor, frate din grupul mic, membru al familiei, prieten) și mărturisește-i domeniile din viața ța în care ai nevoie de pocăință, de îndreptare, de încurajare, de creștere. Rugați-vă împreună și cereți discernământ din partea Domnului pentru a găsi cele mai bune soluții. Stabiliți o dată (săptămânală sau lunară) în care să împărtășești și să dai socoteală vis-a-vis de cât ai fost de disciplinat cu viața ta spirituală.

Notițe:

Lecția 4
Slujirea

Căci Fiul omului n-a venit sa I se slujească, ci El să slujească și să-Și dea viața răscumpărare pentru mulți!

Disciplina slujirii este esențială pentru fiecare credincios, iar roadele ei sunt multiple, atât pentru cei ce beneficiază de slujire, dar și pentru cei care o practică.

Slujirea e o disciplină pe care fiecare dintre noi trebuie să o practicăm, deoarece să fii creștin înseamnă să fii un slujitor. După cum semnul supunerii este crucea, semnul slujirii este ștergarul!

I. Explicarea lecției

Agnesë Gonxhe Bojaxhiu este un nume care nu ne spune mare lucru la prima vedere (probabil că nici nu am reușit sa îl pronunțăm corect), însă persoana din spatele acestui nume a rămas pentru totdeauna în istorie datorită inimii pline de iubire și slujire. Cu toții o cunoaștem sub numele de Maica Tereza.

Maica Tereza a atins multe vieți, pentru că toată viața ei a fost dedicată slujirii. Timp de peste 45 de ani, ea a îngrijit săracii, bolnavii, orfanii și muribunzii, conducând și extinderea Misionarilor carității, mai întâi în toată India, apoi și în alte țări.

În anul 1999, un sondaj desfășurat printre americani o clasa pe primul loc în Lista Gallup a celor mai admirați oameni ai secolului 20, la mare distanță de locurile 2 și 3 ocupate de Martin Luther King Jr. și John F. Kennedy.

Unul dintre citatele ei celebre sună în felul următor: „Nu toți putem face lucruri grozave. Dar putem face lucruri mici cu mare dragoste”

Un citat provocator, care vine din partea unei persoane care a făcut lucruri grozave. Maica Tereza însă a fost în primul rând recunoscută și admirată pentru că a făcut lucrurile cu o mare dragoste.

Realitatea e că mulți dintre noi nu vom reuși să facem lucruri grozave, cel puțin nu din punct de vedere omenesc. Însă ceea ce fiecare dintre noi putem, e să facem „lucruri mici cu mare dragoste”, iar slujirea e una din acele discipline care ne oferă această oportunitate. Slujirea e acea modalitate practică prin care eu îl aduc pe Dumnezeu mai aproape de celălalt.

Chiar de la început, omul a fost chemat de Dumnezeu să slujească (vezi Geneza 2:15), și nu să asiste pasiv la ceea ce se întâmplă în jurul lui. Dumnezeu dintotdeauna a implicat omul în lucrarea Sa. Chiar și atunci când vom fi cu El în cer, noi îi vom sluji Domnului, pentru totdeauna (Apocalipsa 22:3).

Principiile slujirii

Sunt cel puțin 3 lucruri pe care trebuie să le înțelegem înainte să începem să slujim:

1. Cu toții avem cel puțin un dar pe care Dumnezeu ni l-a dat. Dumnezeu se așteaptă ca fiecare din noi să folosim acel dar sau daruri. Însă atenție, slujirea nu se rezumă la câteva daruri, care de obicei sunt vizibile (predicator, închinare, pastor). Darul pe care Dumnezeu ți l-a dat ție personal e posibil să nu fie atât de vizibil, însă e darul pe care Dumnezeu l-a ales ca să facă diferența în viața comunității de credincioși (vezi 1 Corinteni 12:4-31).

2. Chiar dacă fiecare dintre noi avem cel puțin un dar, **slujirea nu se rezumă la a-ți exercita *doar* darul/abilitatea**. Faptul că avem un dar anume, nu ne scutește din a ne implica și în alte nevoi. Sunt

situații în viața bisericii sau a comunității, la care fiecare trebuie sa luăm parte. În astfel de situații primează nevoia imediată. E foarte posibil ca situația delicată în care se afla o persoană sau mai multe persoane, să fie nevoie sa participam cât mai mulți dintre noi.

3. Slujirea începe din casa ta. Fie că ești soț sau soție, mamă sau tată, copil sau nepot, bunic sau bunică, cea mai apropiată oportunitate de slujire o găsim în cadrul familiei. Cele mai apropiate nevoi le putem găsi în familie.

II. Întrebări/ Discuții în grup

Întrebarea 1: Care este scopul slujirii și de ce e vital ca noi să o practicăm? Vezi Galateni 6:2; Galateni 5:13.

Întrebarea 2: Care este locul slujirii în viața ta? O practici în mod regulat?

Dacă nu, care crezi că sunt motivele care te împiedică? Scrie-le mai jos și roagă-te pentru acestea.

Întrebarea 3: Te-ai gândit vreodată care e darul tău și cum îl poți pune în „negoț”? Roagă-te ca Dumnezeu să-ți descopere care sunt darurile tale.

Pentru identificarea darului tău există trei factori care te pot ajuta (cf. Tim Keller – Spiritual Gifts):

- **Afinitatea** – privește în jur: care sunt nevoile care te fac să vibrezi;
- **Abilitatea** – privește în interior: la ce sunt bun, ce mă pricep să fac;
- **Oportunitatea** – folosește contextele și ocaziile pe care ți le dă Domnul;

III. Exerciții Aplicative

Caută să practici disciplina slujirii în mod regulat. Astfel, pentru următoarele 3 luni de zile:

1) Roagă-te lui Dumnezeu să aducă pe cineva în viața ta căruia să-i slujești sau/și un loc unde să te implici.
2) Privește în jur și caută în mod intenționat să vezi unde e nevoie de slujire – care sunt nevoile pe care Dumnezeu te cheamă să te le împlinești. Există nevoi în:
    - ***interiorul bisericii – de exemplu:***
        - prezența duminica dimineața la Welcome;
        - pregătirea și aducerea gustărilor (fructe) la grupele de copii pentru pauzele din programul întâlnirilor de duminică;
        - implicarea în departamentul AV pentru asigurarea suportului necesar pentru transmiterea programelor bisericii noastre;

        - organizarea unei întâlniri de grup mic;
        - vizitarea sau/și ajutorarea unor bolnavi, văduve;
        - primirea și îngrijirea de oaspeți;
        - etc.
    - ***exteriorul bisericii***
        - implicarea alături de alți credincioși din Metanoia în misiunile din Bistreț, Călărași, Icoana, Pescari, Tauț, etc.;
        - curățenie la tabără la Vârfurile în timpul verii;
        - ajutorarea unor familii mai sărace;
        - altele;
3) Scrie concret pașii pe care urmează să-i faci:
    - cui îi vei sluji
    - în ce mod
    - în ce context
    - de câte ori
    - etc.

Notițe:

Lecția 5

Discernământul spiritual

Înțelegerea și alegerea voii lui Dumnezeu

Prin urmare, vă îndemn fraţilor, prin îndurarea lui Dumnezeu, să vă aduceţi trupurile voastre ca o jertfă vie, sfântă şi plăcută lui Dumnezeu. Aceasta va fi o închinare duhovnicească din partea voastră! Nu vă conformaţi acestui veac, ci lăsaţi-vă transformaţi prin reînnoirea gândirii voastre, ca să puteţi discerne voia lui Dumnezeu, cea bună, plăcută şi desăvârşită. Romani 12:1-2

I. Explicarea lecției

Alegeri vs. Voia lui Dumnezeu

În viață ne confruntăm cu numeroase alegeri. Uneori, alegerile sunt importante, alteori nu par la fel de importante, dar fiecare decizie dă o formă vieții noastre – modelează cine suntem și cine devenim.

Când ne confruntăm cu alegerile vieții, vrem să știm că le facem în acord cu voia lui Dumnezeu, că ne trăim viața conform scopurilor pentru care Dumnezeu ne-a adus în acest moment și loc particular.

Pentru mulți dintre noi însă, discernerea voii lui Dumnezeu este un proces confuz, plin de îndoieli și dificultăți. Mulți cred că Dumnezeu nu dorește să-I aflăm voia, o ține ascunsă, sau vrea să o aflăm cât mai greu.

Pe de o parte, ne întrebăm dacă este cu adevărat posibil să cunoaștem voia lui Dumnezeu. De unde știu dacă am „deosebit" voia lui Dumnezeu, sau dacă este doar o modalitate bună de a justifica ceea ce vreau? Cum să înțeleg acele momente în care credeam că înțeleg voia lui Dumnezeu, dar în final s-a dovedit că

deciziile luate m-au dus pe o cale greșită? Sau poate că voia lui Dumnezeu este accesibilă doar unor oameni mai spirituali!?

Pe de altă parte, unii creștini cred că voia lui Dumnezeu înseamnă a alege cea mai dificilă și costisitoare opțiune dintre cele disponibile. Alții cred că voia lui Dumnezeu este orice alegere care aduce cei mai mulți bani, avantaje, succes și câștig personal. Unii oameni cred că a nu vrea să facă ceva este un semn sigur că aceasta este voia lui Dumnezeu, pe când alții cred exact contrariul. Există credincioși care își deschid Bibliile și se așteaptă ca degetul lor să cadă pe cuvântul călăuzitor al lui Dumnezeu, în timp ce alții înțeleg să-și folosească creierul și doresc ca altcineva să verifice lista lor de argumente pro și contra.

Practica discernământului

Dumnezeu vrea ca tu să-i cunoști voia Lui pentru tine mai mult decât tu încerci să o cunoști. Dumnezeu vorbește întotdeauna clar, dar noi nu auzim întotdeauna clar. Discernământul spiritual este așadar un semn al maturității creștine.

Discernământul implică mai mult decât o bună judecată, uși deschise sau abilități de luare a deciziilor. Capacitatea de a discerne voia lui Dumnezeu vine din relația cu Dumnezeu, cultivată prin rugăciune și ascultarea Cuvântului Său, în prezența Duhului Sfânt (Sfătuitorul și Călăuzitorul nostru).

Discernământul spiritual este acea abilitate de a înțelege și de a aplica voia lui Dumnezeu în viața mea cu scopul de a crește în ascultare de El. Iar Dumnezeu vrea ca toți copiii săi să aibă și să exercite această abilitate.

<u>Adevărul #1: Voia lui Dumnezeu este vizibilă.</u>

Dumnezeu nu încearcă să ne transforme viețile într-o căutare frustrantă, ci El vrea ca noi să-i cunoaștem voia – ca să o putem împlini! S-ar putea să nu-și dezvăluie voia pentru mâine, luna

viitoare sau anul viitor. Dar El ne dă ceea ce trebuie să știm astăzi. O mare parte din voia lui Dumnezeu pentru viața ta este deja destul de clară:

- Ai fost creat pentru: a-L Slăvi pe Dumnezeu (Is. 43:7) și a-L iubi din toata inima (Marcu 12:28–30)
- Ai fost chemat: să-L urmezi pe Isus și să-i ajuți pe alții să învețe să facă la fel (Matei 28:18–20)
- Ți s-a poruncit: să-i iubește pe alții (Ioan 13:34–35) și să slujești altora cu toate binecuvântările pe care ți le-a dat Dumnezeu (1 Petru 4:11).

Aceste lucruri vor fi întotdeauna adevărate, indiferent unde mergi la facultate, cu cine te căsătorești, ce carieră alegi sau unde te decizi să trăiești. Cu alte cuvinte, majoritatea răpunsurilor la întrebarea „Ce?" sunt clar. Tot ce rămâne acum este descoperirea detaliilor: Cum? Unde? Când? Cu cine?

Adevărul #2: Voia lui Dumnezeu este bună.

De atâtea ori creștinii se înfioară la auzirea expresiei „voia lui Dumnezeu", pentru că echivalează această voie cu lucruri dificile sau rele. Presupunem că, dacă căutăm din greu după voia lui Dumnezeu, s-ar putea să o găsim, iar asta va implica tot felul de neplăceri!

Pentru cei care nu sunt convinși că voia lui Dumnezeu pentru noi e bună, citiți: Ps. 84:11; Ps. 107:1; Ier. 29:11; Rom. 8:32.

Adevărul #3: Discernerea voii lui Dumnezeu necesită resursele lui Dumnezeu.

Aceste resurse includ Cuvântul lui Dumnezeu, Duhul lui Dumnezeu, precum și alte resurse.

Dumnezeu nu le dă copiilor săi un plan detaliat pentru viață. Nimeni nu primește un itinerariu cuprinzător pentru următorii douăzeci, patruzeci sau șaizeci de ani. În schimb, Dumnezeu ne-a

dat Cuvântul Său. Biblia nu este însă un planificator/agendă zilnică. Nu ne va da instrucțiuni explicite pentru fiecare situație a vieții – inclusiv dacă ar trebui să te îmbraci cu un tricou roșu sau cu unul verde!

Trebuie să învățăm să-L ascultăm pe Dumnezeu în timp ce Duhul ne vorbește prin Cuvântul Său. Iar dacă vreau să am o relație personală cu Dumnezeu, trebuie să fiu deschis posibilității ca uneori Dumnezeu să-mi vorbească direct.

Alte resurse pentru discernerea voii lui Dumnezeu pot fi: propria conștiință; bunul simț (Pv. 16:22); propria experiența de viață; sfaturile oamenilor evlavioși (Pv. 15:22); circumstanțele suverane (Proverbe 16:33, Romani 8:28, Ec. 7:13–14); constrângeri divine sau uși deschise (Fapte 20:22; Romani 8:14); etc.

Adevărul #4: Discernerea voii lui Dumnezeu necesită efort din partea noastră.

Discernământul este o disciplină care trebuie practicată și exersată. Urmărirea discernământului spiritual nu este o disciplină izolată. Nu e ceva disponibil sau care poate fi obținut separat de alte discipline ale vieții creștine.

Voia lui Dumnezeu ni se descoperă pe măsură ce Îl cunoaștem, Îi învățăm căile și devenim tot mai apropiați de El. Pe măsură ce afecțiunea și supunerea noastră cresc, vom ști în mod instinctiv ce acțiuni sunt pe placul lui Dumnezeu, și ce decizii vor fi în conformitate cu căile Lui.

Pe lângă Cuvânt și rugăciune alte practici spirituale, cum ar fi solitudinea, postul sau confesiunea (mărturisirea) pot fi deosebit de utile pentru a-L auzi pe Dumnezeu și pentru a găsi îndrumare pentru viață.

II. Întrebări/Discuții în grup:

Întrebarea 1: De ce este adesea atât de greu să știi care este cel mai bun curs de acțiune?

Întrebarea 2: Ce decizii bune și ce decizii rele ai luat recent? După ce criterii faci distincția între o alegere bună și o alegere greșită?

Întrebarea 3: Ce părere aveți despre afirmația că, *dacă nu facem deja lucrurile pe care Dumnezeu ni le-a arătat în mod clar să le facem, de ce ne-ar dezvălui El mai mult din voia Sa pentru viața noastră*?

Întrebarea 4: Ce s-ar întâmpla în relația noastră cu Dumnezeu dacă, în loc de Biblie, Dumnezeu ar fi dat fiecăruia dintre copiii săi câte o aplicație personalizată care să ne notifice clipă de clipă, pentru a ne spune exact ce să gândim, ce să spunem, sau cum să acționăm în fiecare situație?

III. Exerciții aplicative

Cu ce decizii mari te confrunți la acest moment și cum cauți să discerni voi lui Dumnezeu? Recapitulează ce ai învățat în această lecție și încearcă să pui în practică următorii pași:

1) Pornește de la premisa că voia lui Dumnezeu este bună și că Dumnezeu vrea să-ți descopere voia Lui.
2) Citește zilnic Cuvântul lui Dumnezeu, roagă-te în mod regulat și fii deschis ca Duhul lui Dumnezeu să-ți vorbească.
3) Verifică dacă răspunsul la problema ta nu este deja revelat în Scriptură (la acest punct ține cont și de principiile enumerate mai jos, respectiv situațiile *Când voia lui Dumnezeu nu este alb-negru*).
4) Fă apel la propria experiența de viață și la propria conștiință.
5) Suplimentar (dacă este cazul): postește; examinează-ți starea spirituală și mărturisește-ți păcatele, cere sfatul unor oameni evlavioși.

Când voia lui Dumnezeu nu este alb-negru

Biblia oferă instrucțiuni explicite cu privire la o mulțime de lucruri. Când ne confruntăm cu o alegere pe care Scripturile nu o abordează în mod specific putem lua în considerare aceste zece întrebări/principii în încercarea de a discerne ce să facem:

- Va aduce aceasta glorie lui Dumnezeu?
- Am încredere în Dumnezeu, mă bazez pe propria mea înțelepciune, sau încerc să fac pe plac altcuiva?
- Este acesta un caz de „Dacă pare prea frumos pentru a fi adevărat, probabil că este”?
- Ar putea credința mea sau caracterul meu să fie afectate de această alegere?
- Cum se potrivește cu chemarea mea de a urmări sfințenia?

- Ar dăuna această decizie reputației lui Hristos, sau a mea ca ucenic al lui?
- Ar putea fi acesta primul pas pe calea către un pericol spiritual sau moral?
- Ar trimite această acțiune un semnal greșit unui credincios „mai slab" care ar putea să-mi copieze comportamentul și să-și compromită astfel conștiința?
- Chiar dacă acest lucru nu este „păcătos", este „înțelept"?
- Credincioșii mai în vârstă și mai înțelepți sunt de acord cu acțiunea pe care am ales-o?

Notițe:

Lecția 6
Simplitatea

M-am deprins să fiu mulțumit cu starea în care mă găsesc. Știu să trăiesc smerit, și știu să trăiesc în belșug. În totul și pretutindeni m-am deprins să fiu sătul și flămînd, să fiu în belșug și să fiu în lipsă. Filipeni 4:11-12

I. Explicarea lecției

În lecția această urmărim să explicăm ce este simplitatea din perspectiva spiritualității creștine, de ce este ea importantă pentru credincioși și mai apoi cum putem să o practicăm.

O posibilă definire a simplității ar fi următoarea: simplitatea este o realitate interioară care se reflectă într-un mod de viață echilibrat în exterior, afectând toate aspectele vieții. Practicarea simplității creștine se opune ambiției vanitoase, lăcomiei, aroganței, excelor de orice fel.

Astfel, dorim să ne uităm la disciplina simplității prin prisma a două nevoi umane fundamentale: nevoia de siguranță și nevoia de semnificație. Atunci când aceste două nevoi nu sunt împlinite în mod sănătos din punct de vedere spiritual, apar dezechilibrele interioare și excesele exterioare.

Identificarea problemei

Nevoia de siguranță ne conduce la o alergare continuă după lucruri care să ne ofere stabilitate. Alergăm după joburi cât mai bine plătite pentru care suntem gata să sacrificăm timp, sănătate, relații, deoarece vrem să scăpăm cât mai repede de datorii pentru a ajunge independenți financiar. În lumea dinamică în care trăim apar

periodic tot felul de oportunități de afaceri care ni se prezintă cu promisiunea unui câștig sigur și rapid. Alergăm să prindem aceste oportunități prin care sperăm să câștigăm mai mult, pentru a ne fi mai bine.

În felul acesta, sentimentul nostru de siguranță ajunge să fie clădit pe lucruri materiale: bani, posesiuni, carieră, etc. Considerăm că stabilitatea vieții noastre vine din aceste lucruri, de aceea alergăm să le avem din abundență.

Nevoia de semnificație ne face să cultivăm un stil de viață care să fie cât mai invidiat și mai admirat de cei din jurul nostru. Achiziționăm locuințe mai mari decât avem nevoie, decizia având la bază un anume stil de viață pe care ni-l dorim și care credem că ne va împlini. Căutăm experiențe noi și cât mai variate și astfel ajungem să ne dorim să petrecem concedii în locuri cât mai exotice. Concediul și ieșirile ne conferă un anumit statut, mai ales atunci când căutăm să facem publice experiențele noastre pe platformele de socializare.

Alimentarea nevoilor noastre de siguranță și de semnificație după rețeta dezechilibrată oferită de cultura bolnavă în care ne ducem viața, ne va duce și pe noi în situația de a ne îmbolnăvi sufletele! Pentru sănătatea sufletului nostru avem nevoi de disciplina simplității!

Simplitatea și Biblia

Atunci când nevoia de siguranță și nevoia de semnificație le primim din relația cu Dumnezeu, toate lucrurile se așază în echilibru. Cum? Să le luăm pe rând.

Nevoia de siguranță și echilibrul în aspectele materiale

În predica de pe munte, Domnul Isus Cristos alocă un spațiu generos problemelor materiale. În textul din Matei 6:19-34 Mântuitorul nostru ne cheamă la o focalizare corectă pe *Împărăția*

lui Dumnezeu și neprihănirea Lui. Această chemarea este însoțită de promisiunea că *toate aceste lucruri vi se vor da pe deasupra.*

În relație cu bunurile materiale, problema omului este îngrijorarea. Strângerea comorilor are ca scop crearea unui rezervor de siguranță care să facă față la cât mai multe situații neprevăzute. Vrem să deținem controlul asupra ce se întâmplă mâine, de aceea azi alergăm să ne securizăm resursele pentru mâine.

Punctul central al disciplinei simplității îl constituie căutarea *mai întâi* a împărăției lui Dumnezeu și a neprihănirii Lui. Atunci când această căutarea este în centrul preocupărilor mele, voi fi eliberat de îngrijorare. Promisiunea lui Dumnezeu este aceea că El ia asupra Lui responsabilitatea de a-mi purta de grijă. Avem nevoie să ne amintim în mod constant acest adevăr. Siguranța noastră se alimentează din relația cu Dumnezeu și din încrederea în Cuvântul Lui!

Pe de altă parte, focalizarea căutării noastre pe trăirea valorilor Împărăției lui Dumnezeu și a neprihănirii Lui mă va conștientiza să văd care este cantitatea reală de resurse de care am nevoie ca să duc un trai decent, fără dezechilibre. În felul acesta vom ajunge să ne putem bucura de binecuvântările lui Dumnezeu într-un mod care să-L onoreze pe El și suntem motivați la un trai decent. Un trai decent înseamnă să identific surplusul pe care îl am și să îl folosesc pentru ajutorarea celor din jurul meu.

Nevoia de semnificație și echilibrul în felul de a fi

Scriindu-le corintenilor, apostolul Pavel, inspirat de Duhul lui Dumnezeu întreabă: „*Cine te face deosebit? Ce lucru ai pe care să nu-l fi primit? Și dacă l-ai primit, de ce te lauzi ca și cum nu l-ai fi primit? (1 Cor. 4:7)*

Ca și urmași ai lui Cristos pe noi ne face deosebiți CINEVA, nu CEVA. Relația cu Cristos ne face deosebiți. Cristos mă cunoaște mai bine decât mă cunosc eu, așa că nu e nevoie să epatez. Nu e nevoie să par ceea ce nu sunt. Nu e nevoie să construiesc o imagine pe care cei din jurul meu să o aplaude.

Tot apostolul Pavel scrie credincioșilor din Roma următoarele: *Prin harul care mi-a fost dat, eu spun fiecăruia dintre voi să nu aibă despre sine o părere mai înaltă decât se cuvine, ci să aibă simţiri cumpătate despre sine, potrivit cu măsura de credinţă pe care a împărţit-o Dumnezeu fiecăruia. (Romani 12:3)*

Să ai simțiri cumpătate presupune să înțelegi ce a pus Dumnezeu în tine, și ce nu a pus. Practicarea simplității nu presupune să negi ceea ce Dumnezeu a pus în tine doar pentru a părea smerit. Ci presupune să înțelegi care sunt darurile și talentele cu care te-a înzestrat Dumnezeu și să cauți să le perfecționezi pentru gloria Lui și pentru folosul celor din jurul tău.

II. Întrebări/Discuții în grup:

Întrebarea 1: Cât de îngrijorat ești pentru locul tău de muncă, pentru veniturile tale, mai ales în contextul actual (războiul din Ucraina, pandemia, situația economică, etc.) și cum se manifestă această îngrijorare în viața de zi cu zi?

Întrebarea 2: Când faci cumpărături, motivația ta este legată de o nevoie care a apărut, sau cauți să-ți creezi o stare de bine achiziționând un lucru nou, un produs mai interesant, alimente pentru o masă mai îmbelșugată, ș.a.m.d.? Crezi că ai putea să renunți la achiziționarea anumitor lucruri sau/și să încerci să te descurci cu o variantă mai ieftină, mai simplă, al acelui lucru?

Platformele social-media tind să stârnească și să încurajeze exhibiționsimul, extravaganța și vedetismul! Practicarea simplității ne învață să fim cumpătați și în comportamentul nostru în spațiul virtual!

Întrebarea 3: Analizează-ți activitatea în spațiul virtual! Ce urmărești/ce cauți prin activitatea ta/prezența ta acolo? Care sunt subiectele și preocupările din postările tale (poze, comentarii, like-uri)? Cauți să-ți promovezi valorile, sau cauți să te promovezi pe tine?

Un alt domeniu în care putem practica disciplina simplității este legat de vestimentație și tot ceea ce implică imaginea noastră exterioară. Simplitatea ne învață să evităm extravaganța, indecența sau opulența. Practicarea simplității ne impulsionează să fim modești, decenți, cumpătați și cu bun simț.

Întrebarea 4: Fii deschis și evaluează-te legat de cât timp, câtă energie, câți bani consumi pentru imaginea ta exterioară? Ai limite stabilite în sensul acesta? Ești dispus să-ți verifici standardele și să faci anumite schimbări?

III. Exerciții aplicative

1. Citește, din nou, versetele din Filipeni 4:11-12! Unul dintre exemplele de practicare a disciplinei simplității le găsim în

apostolul Pavel. Acesta, scriindu-le credincioșilor din Filipi, afirmă faptul că a învățat să fie mulțumit indiferent de contextul material în care se afla. Deprinderea aceasta de a fi mulțumit (care implică o stare de liniște interioară) chiar și atunci când trăiești în lipsuri materiale, implică un proces și implică intenționalitate!

Roagă-te lui Dumnezeu să-ți dea pacea interioară care să nu fie dependentă de contexul exterior în care te afli!

2. Fă un inventar al lucrurilor bune din casa ta de care nu te-ai atins in ultimele 6 luni. Pot fi haine, electronice, cărți, alimente, etc. Hotărește-te să le dăruiești cuiva care s-ar bucura de ele.

3. Cere unui prieten să-ți analizeze/să-și spună părerea despre acitvitatea ta în zona platformelor social-media. Ia în considerare să-ți iei un timp de post de la a fi prezent în aceste platforme!

4. Simplitatea în vorbire/rugăciune

Simplitatea în vorbire implică o comunicare lipsită de falsitate și lipsită de dorința de a impresiona! În sensul acesta simplitatea este legată de sinceritate și modestie.

Pavel le spune și el credincioșilor din Corint despre importanța simplității în rugăciune: *...voiesc mai bine să spun cinci cuvinte înțelese, ca să învăț și pe alții, decât să spun zece mii de cuvinte în altă limbă.* (1 Corinteni 14:19)

Ai fost ispitit să încerci să impresionezi (sau să „dai bine”) prin modul de exprimare al rugăciunilor tale în public? Poți exersa simplitatea în rugăciune prin scrierea rugăciunilor! Scrie o rugăciune de mulțumire și transmite-o cuiva din familia ta prin telefon!

Notițe:

Lecția 7
Închinarea

Pe parcursul acestui studiu am vorbit despre disciplinele spirituale ca fiind mijloace care ne deschid calea înspre experimentarea unei realități spirituale profunde. Prin practicarea acestor discipline ne dorim să ne apropiem mai mult de Dumnezeu pentru a experimenta bucuria libertății în Cristos Domnul și pentru a ne lăsa mai mult transformați de harul lui Dumnezeu prin puterea și prezența Duhului Sfânt.

În această ultimă lecție dorim să privim la disciplina spirituală a închinării. Vom vorbi despre închinare ca fiind un răspuns al inimii care se manifestă în exterior în diferite forme vizibile.

I. Explicarea lecției

Pastorul Voodie Baucham definește închinarea în felul următor: *Închinarea adevărată este atunci când îți direcționezi atenția minții și afecțiunea inimii pe Dumnezeu, lăudându-L pentru ceea ce este și ce a făcut pentru noi.*

Închinarea nu începe cu noi și nu se termină cu noi. La crearea lumii, în Iov 38:7, vedem cum totul se închină lui Dumnezeu, iar în Apocalipsa 22:3 totul se termină cu închinarea neîncetată. Așadar, nu noi inventăm închinarea, noi suntem invitați la această închinare care se desfășoară înainte de crearea lumii și va continua o eternitate după încheierea istoriei.

Dumnezeu a stabilit bazele închinării pentru că El este centrul închinării. Așadar, a ne disciplina în domeniul închinării înseamnă să ne familiarizăm cu regulile închinării și să intrăm în închinare respectând ordinea creată.

Principii biblice ale închinării

1. Închinarea este o poruncă

Căci este scris: Domnului Dumnezeului tău să te închini şi numai Lui să-I slujeşti. Matei 4:10

În primul rând, este important să avem în minte faptul că ni se porunceşte să ne închinăm. Fiinţa umană este construită să se închine, adică să atribuie valoare şi importanţă ultimă cuiva/către ceva.

Noi suntem chemaţi să ne închinăm lui Dumnezeu. Poate e greu să percepem închinarea ca poruncă pentru că de multe ori o tratăm ca pe o opţiune: dacă avem energie sau disponibilitate, atunci ne vom închina. Această abordare este greşită. Închinarea este o poruncă şi trebuie tratată ca atare.

2. Închinarea este o chemare în prezenţa lui Dumnezeu

Veniţi să ne închinăm şi să ne smerim, să ne plecăm genunchiul înaintea Domnului, Făcătorului nostru! Psalmul 95:6

Cartea Psalmilor abundă de astfel de chemări prin care poporul lui Dumnezeu este chemat la închinare. De fapt poporul era chemat la o întâlnire cu Dumnezeu.

Aşadar, noi nu trebuie să venim la închinare cu o agendă, ca să ne folosim de închinare pentru a obţine diverse beneficii. Cel mai mare privilegiu şi bun ce îl putem obţine este harul să fim acceptaţi la închinare înaintea lui Dumnezeu.

3. Închinarea este focalizată pe Dumnezeu.

Disciplina închinării presupune efortul pe care trebuie să îl depunem în a ne lua atenţia de pe noi şi a o concentra pe Dumnezeu. Fiindcă suntem păcătoşi, avem tendinţa de a ne focaliza pe dorinţele, preferinţele, nevoile, problemele noastre.

Când venim la închinarea trebuie să Îl celebrăm pe Dumnezeu, să ne minunăm de atributele Lui, să ne concentrăm inima, mintea, atenția și afecțiunea către perfecțiunea Persoanei și lucrării Sale.

4. Închinarea implică un răspuns exterior din partea omului

Unul dintre textele cele mai cunoscute de noi în care vedem modul în care poporul lui Dumnezeu se închina în vechime înaintea Domnului este cel din Neemia capitolul 8 unde în versetul 6 ni se spune așa: *Ezra a binecuvântat pe Domnul, Dumnezeul cel mare și tot poporul a răspuns ridicând mâinile: „Amin! Amin!" Și s-au plecat și s-au închinat cu fața la pământ.*

Observăm aici nevoia unui răspuns exterior care vine din inima celor care doresc să laude și să înalțe Numele lui Dumnezeu. Disciplina închinării implică folosirea unor modalități, forme prin care să ne exprimăm trăirile interioare care țin de închinarea inimii noastre.

Închinarea ca și scop ultim al existenței umane

Pe parcursul acestei lecții am prezentat disciplina închinării ca fiind un mijloc spre un scop mai înalt. Dar trebuie să menționăm faptul că de multe ori în literatura creștină sau în muzica creștină se vorbește despre închinare ca fiind un scop în sine. Sunt multe texte biblice care susțin acest mod de prezentare al închinării. De exemplu, în textul din Efeseni 1:11-12, vedem că scopul răscumpărării noastre este închinarea (laudă slavei Sale): *În El am fost făcuți și moștenitori, fiind rânduiți mai dinainte, după hotărârea Aceluia care face toate după sfatul voiei Sale, ca să slujim de laudă slavei Sale.*

John Piper explică ce înseamnă să tratăm închinarea ca scop: „Închinarea este un scop în sine. Noi nu mâncăm la ospățul închinării ca un mijloc către altceva. Fericirea în Dumnezeu [care este inima închinării] este scopul întregii noastre căutări. Nimic dincolo de acest lucru nu poate fi căutat ca un țel mai înalt.

Închinarea adevărată nu poate fi făcută ca un mijloc pentru a ajunge la o altă experiență.”

II. Întrebări/Discuții în grup:

Deoarece distingem 3 domenii ale închinării: închinarea personală, închinarea familială și închinarea comunitară, este important să aplicăm aceste principii ale închinării în toate cele 3 domenii.

Întrebarea 1: Cum stai cu închinarea personală, familială și comunitară?

Atunci când participaăm la închinarea comunitară, de multe ori ni se întâmplă să venim acolo cu preferințele și așteptările noastre personale. Ne-am dori ca totul să fie așa cum noi credem că trebuie să fie: cântările să fie cele care îmi plac mie, programul să fie conform părerii mele ș.a.m.d. Iar dacă nu se întâmplă așa, ajung să fiu nemulțumit de închinare per ansamblu. Atunci când punem însă preferințele personale față de muzică mai presus de actul închinării propriu-zise, facem ca închinarea să fie despre preferințele personale și astfel să pierd din vedere ce așteaptă Dumnezeu.

Întrebarea 2: Analizează-ți așteptările pe care le ai atunci când participi la închinarea bisericii.

Ce poți face că să îți schimbi și să îți pregătești inima atunci când vii la închinare, astfel încât închinarea să fie într-adevăr una îndreptată către Dumnezeu și una care să-i facă Lui plăcere, nu ție?

III. Exerciții aplicative

Caută să aplici următoarele principii în disciplina închinării:

1. Stabilește-ți un timp zilnic în care să te închini personal lui Dumnezeu.
2. Stabilește-ți un timp zilnic de închinare cu familia.
3. Prioritizează închinarea comunitară. Nu lăsa ca aceasta să fie o decizie de duminică dimineața în funcție de chef, energie, cine predică, cine cântă etc.
4. Participă în mod activ la închinare! Când participi la închinare lasă-ți problemele deoparte. Dumnezeu cunoaște îndeaproape toate lucrurile cu care te confrunți! Concentrează-te pe persoana și lucrarea lui Dumnezeu!
5. Deși sunt importante beneficiile pe care le obții în închinare, precum: bucurie, pace, împlinire etc., închină-te lui Dumnezeu pentru ce și cine este El, nu pentru ce îți oferă. Închinarea trebuie să fie scopul ultim care are loc în inimile noastre chiar și atunci când Dumnezeu nu ne dă aceste lucruri!

Notițe:

Bibliografie

John Ortberg – Viaţa pe care ţi-ai dorit-o dintotdeauna. Discipline spirituale pentru omul de rând. Arad: MajestyPress, 2007

Donald S. Whitney – Disciplinele spirituale pentru viața creștină. Oradea: Ed. Imago Dei, 2017

Richard J. Foster – Disciplinele spirituale. Calea maturității creștine. Cluj: Ed. Logos, 1996

David C. Mathis – Obiceiurile Harului. Cum să te bucuri în Isus prin disciplinele spirituale. Ed. Magna Gratia, 2021 (disponibil on-line)

Ruth Haley Barton – Ritmuri sacre. Cum să ne ordonăm viața pentru transformare spirituală. Oradea: Ed. Imago Dei, 2015

Adele A. Calhoun – Spiritual Disciplines Handbook. Practices that transform us. Downers Grove: IVP, 2015

Rose Guide to Discipleship. Carson: Rose Publishing, 2016

Bruce K. Waltke – Finding the Will of God. A Pagan Notion? Sec. Ed. Grand Rapids: Wm. B. Eerdmans Publishing Co., 2016